

РЕШЕНИЕ

№ 3532

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2774** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. ДОПК и е в стадии след отмяна Решение на АССГ от страна на ВАС и връщането му за ново разглеждане от друг съдебен състав с дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Образувано е по жалба на Софийски университет „С. К. О.“ [населено място] срещу Акт за прихващане и възстановяване №СФР20-У321-3/27.05.2020 година в частта, потвърдена с Решение №СОА20-РД28-31/07.08.2020 година на Кмет на Столична община.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания А. и за нищожност, като не е спазен редът, визиран в нормата на чл.131,ал.4 от ДОПК. Искане ли обявяване на нищожността или отмяна на обжалвания А. и връщането му за ново произнасяне при спазване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят- СУ“ С. К. О.“ [населено място] , редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат О., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата – Кмет на Столична община редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт В., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение

и моли да бъде редуцирано.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор Ц., която намира жалбата за недоказана.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение № 592/31.01.2017 година, постановено по адм. дело № 6296/2014 година по описа на АССГ е отменен Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци, рег. No РД-22-65 / 16. 12. 2011 година на Кмет на Столична община в обжалваната част.

С Решение № 2389/22.02.2018 година ,постановено по адм. дело № 5877/2017 година по описа на ВАС е оставено в сила Решение № 592/31.01.2017 година, постановено по адм. дело № 692/2014 година по описа на АССГ.

На 27.06.2018 година, жалбоподателят депозирал Искане за прихващане и възстановяване на недължимо платени ТБО в размер на 1 325 270,66 лева за ТБО и 39,341,54 лева лихви за просрочие, както и законната лихва за забава върху тях от датата на прихващането срещу същата част от публичните задължения за Такса битови отпадъци по Решение № 281/18.05.2017 година на СОС, с което е одобрен Погасител план за отсрочване и разсрочено плащане на задълженията за местна ТБО в размер на 2162,128,34 лева.

Със Заповед №СОА20-РД09-1072/15.01.2020 година Кмет на Столична община определил служители от състава на Столична общинска администрация заемащи изброени длъжности в Заповедта в Дирекция“ Общински приходи“ при СО, които извършват производствата по установяването, обезпечаването, събирането и контрола на публичните общински вземания за местни данъци и местни такси по реда на ДОПК, като имат правата и задълженията на административни органи по местни приходи и упражняват компетентността на органи по приходите в производствата по чл.4,ал.1,ал.3 и чл.9б от ЗМДТ измежду които и Директор на Дирекция“ Общински приходи, главните инспектори в отделите „ Общински приходи“- Големи данъкоплатци и осигурители“.

На 13.02.2020 година, жалбоподателят депозирал молба до Кмет на Столична община , с която поискал да бъде задължен органът по приходите да се произнесе по искането за прихващане и възстановяване от 2018 година.

С Резолюция за извършване на проверка № СФр20-У 321-1/23.03.2020 година Е. К. К. на длъжност- Началник отдел“ разпоредил извършването на проверка по подаденото искане за прихващане и възстановяване, определил състава на проверяващия екип, срока , в който следва да завърши проверката- до едни месец

На 26.05.2020 година, жалбоподателят депозирал жалба до Кмет на Столична община срещу Мълчалив отказ на орган по приходите да се произнесе по искане за издаване на Акт за прихващане.

Със Заповед № СОА20-РД-15-7711/11.06.2020 година Кмет на Столична община възложил на А. Х. А. – Заместник- кмет на направление“ Социални дейности и интеграция на хора с увреждания“ при СО да я замества за времето от 15.06.2020 година до 16.06.2020 година, като изпълнява функциите на Кмет на Столична община в т. число и работодател по реда и условията на чл.6,ал.2 то ЗДСЛ и чл.61 от КТ.

Със Заповед № СОА20-РД-15-7782/12.06.2020 година, Кмет на СО допълнил

Заповедта от 11.06.2020 година, като посочил , че А. Х. А. следва да изпълнява задълженията на Кмет на Столична община за времето от 15.06.2020 година до 16.06.2020 година включително до 19,30 часа.

На 27.05.2020 година, М. Б. С. на длъжност- главен инспектор по приходите, издала Акт за прихващане или възстановяване № СФР20-У321-3, с който посочил, че сумата в размер на 111 327,07 лева главница и лихви за ТБО за нежилищни имоти следва да бъде възстановена като недължимо платена и след извършеното прихващане остават дължими лихви за ТБО в размер на 13610,28 лева.

Актът е връчен на Ректора на СУ на дата 08.06.2020 година.

С Решение № СОА20-РД28-18/15.06.2020 година Кмет на Столична община отменил постановления Мълчалив отказ по искането на СУ“ С. К. О.“ за издаване на Акта за прихващане и възстановяване на недължимо платена МТБО в размер на 1325 270,66 лева и 39 341,54 лева лихва за просрочие като неоснователен и изпратил преписката на компетентния орган по приходите в отдел“ Ревизии и събиране на вземания“ в Дирекция“ Общински приходи“ при СО за издаване на акт по чл.129,ал.3 от ДОПК във връзка с горното искане за прихващане при спазване на дадените указания .

На 22.06.2020 година жалбоподателят депозирал жалба до Кмет на Столична община срещу издадения А. от 27.05.2020 година.

С Решение № СОА20-РД28-31/07.08.2020 година Кмет на Столична община потвърдил Акт за прихващане и възстановяване от 27.05.2020 година в частта на прихванатата и неоспорена за 2009 година ТБО в размер на 59 364,94 лева ,както и в частта, с която е отказано прихващане, респективно възстановяване на ТБО в размер на 1325 270,66 лева и лихва за просрочие от 39 341,54 лева за 2005-2009 година, отменил по горната жалба А. от 27.05.2020 година в частта на определени лихви за просрочие към 16.12.2009 година, начислени върху определените главница за АУПОВМТБ от 01.03.2010 година , които лихви са изчислени към дата 27.05.2020 година в размер на 1328 176,83 лева, както и в частта на изчислените и определени лихва в размер на 65 572,41 лева към 27.05.2020 година , в това число и за изчислените и определени лихва в размер на 13610,28 лева, и върнал преписката на компетентния орган за ново разглеждане.

Решението е връчено на жалбоподателя на 11.09.2020 година.

На 23.09.2020 година , жалбоподателят депозирал жалба до АССГ срещу издаденият Акт за прихващане и възстановяване от 27.05.2020 година..

С Решение 2288/07.04.2021 година, постановено по дам. дело № 12580/2020 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на СУ “С. К. О.“ срещу А. № СФР20-У321-3/27.05.2020 година, в частта, потвърдена с Решение №СОА20-РД-28-31/07.08.2020 година.

С Решение 2504/17.03.2022 година, постановено по адм. дело № 6793/2021 година на ВАС е отменено Р. на АССГ от 07.04.2021 година и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав за ново разглеждане при спазване на дадените указания .

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, събраните при предходното разглеждане на делото от страна на АССГ. Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес

от обжалване . Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения , различни от сочените в нея.

Разпоредбата на чл. 144,ал.1 ДОПК постановява, че по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в самия ДОПК не е предвидено друго. На тази плоскост, при обжалване на Акт за прихващане или възстановяване следва да намерят приложение разпоредбите, отнасящи се до ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.156,ал.1 ДОПК и преценка законосъобразността на акта за прихващане или възстановяване, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби/аргумент от чл. 160,ал.2 ДОПК/. От своя страна, в чл.4,ал.1 от ЗМДТ изм. - ДВ, бр. 1 от 2019 г., в сила от 01.01.2019 г.) е посочено, че установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по местонахождението на общината, в чийто район е възникнало задължението, по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). По аргумент от нормата на чл.4,ал.3 от ЗМДТ,в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, като служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. В съответствие с нормата на чл.4,ал.5 от ЗМДТ, Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по [чл. 152, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите. В чл.7 от ДОПК е визирано, че актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция. П осилата на чл.8,ал.5 от ДОПК,компетентността относно местните данъци се определя по местонахождението на общината,в приход на чийто бюджет следва да постъпи съответният местен данък съгласно [Закона за местните данъци и такси](#).

Правната регламентация на прихващането и възстановяването се намира в чл.128-129 от ДОПК.Според разпоредбата на чл.128,ал.1 ДОПК-недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Процедурата относно прихващането е визирана в чл.129 от ДОПК-прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго, а след постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на ревизия или проверка,.Актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със

законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал.1-4. В чл.131 от ДОПК е посочено, че непроизнасянето в срок по искане за издаване на акт за прихващане и възстановяване се смята за мълчалив отказ. Жалба против мълчаливия отказ може да се подаде в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. Обжалването се извършва по реда за обжалване на ревизионен акт./ който пък от своя страна предвижда задължителен административен контрол, както на А., така и на мълчаливия отказ.

В конкретния случай, тъй като ВАС е върнал делото за ново разглеждане с дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, настоящият съдебен състав намира, че следва да се произнесе само и единствено по отношение на приложението на чл.131,ал.4 от ДОПК и да извърши преценка за действителността на издадения А. от 27.05.2020 година.

От доказателствата по делото е установено, че на 13.02.2020 година жалбоподателят депозирал искане до Кмет на Столична община за предприемане на действия от страна на органите по приходите за произнасяне по преди това подадено Искане за възстановяване на недължимо платени суми за такса битови отпадъци от 2018 година, но органите по приходите към Столична община са квалифицирали това Искане като Искане за прихващане и възстановяване и след депозирането му с резолюция е разпоредено извършването на проверка.Проверката е способ за извършване на данъчно – осигурителен контрол по аргумент от разпоредбата на чл.110,ал.1 от ДОПК. Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице. Проверката се извършва от органите по приходите, без да е необходимо изрично писмено възлагане. Правилата по [чл. 8](#) не се прилагат, когато е налице възлагане от изпълнителния директор или упълномощено от него лице. За резултата от проверката се съставя протокол, когато в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши. По силата на алинея 6 на чл.110 от ДОПК,когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие, което се удостоверява с протокол или връчено искане по [чл. 37, ал. 3](#). Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен, той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа, възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването.Съгласно чл.11ал.1,т.4 от ЗНАП, Териториалният директор организира и ръководи възлагането и извършването на проверки и ревизии и може да възлага със заповед на определени органи по приходите и служители от териториалната дирекция изпълнението на правомощията по ал. 1 и 2, с изключение на тези по ал. 2, т. 2/да. разглежда и изпраща до съответния съд жалбите против актовете и отказите за издаване на актове на органите на агенцията, както и против действията или бездействията на органи и служители на агенцията на територията на региона по реда, установен със закон. От анализа на правната норма е видно, че възлагането на ревизии и проверки е в правомощието на териториалния директор съгласно [чл. 11, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите](#)(ЗНАП).

Същият може да възлага със заповед на определени органи по приходите и служители от териториалната дирекция изпълнението на правомощията по ал. 1 - 2 на [чл. 11](#), с изключение на тези по ал. 2, т. 2, каквото правомощието по възлагане на ревизии и проверки по ал. 1, т. 4,/ какъвто е процесният случай.

Тъй като в предвидения от закона 30 дневен срок органите по приходите не са се произнесли, жалбоподателят обжалвал Мълчаливия отказ пред Кмет на Столична община, но преди да бъде постановено Решението на Кмет на Столична община, с което е отменен Мълчаливия отказ и върнал административната преписка на органите по приходите за произнасяне по искането за възстановяване, на дата 27.05.2020 година е издаден обжалваният в настоящото производство А., с който е отказано възстановяване на исканата сума. Решението на Кмет на Столична община, с което е отменен Мълчаливият отказ е от дата 15.06.2020 година.

Настоящият съдебен състав намира, че въпреки, че в закона – в ДОПК е предвиден 30 дневен срок за произнасяне по искането, то този срок не е преклузивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да издаде съответния акт, с който е бил сезиран, още повече, че нормата на чл.131,ал.1 от ДОПК сочи, че непроизнасянето в срок по искане за издаване на акт за прихващане и възстановяване се смята за мълчалив отказ. Жалба против мълчаливия отказ може да се подаде в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. Обжалването се извършва по реда за обжалване на ревизионен акт. Когато лицето не е обжалвало мълчаливия отказ в срока по ал. 2, то може да подаде ново искане за прихващане или възстановяване. Когато по административен или съдебен ред бъде отменен мълчалив отказ, смята се за отменен и изричният отказ, който е последвал преди решението за отменяне, което пък води до извод, че административният орган може да се произнесе с изричен отказ, но преди да е издадено решението за отмяна на мълчаливия отказ. Наред с това в Постановление № 4/1976 г. на Пленума на ВС, което е запазило своето действие и след влизането в сила на АПК, съгласно [Тълкувателно решение № 1 от 17.09.2018 г. по ТД № 4/2016 г.](#) на Общото събрание на съдиите на ВАС. В т. 8 от Постановлението е прието, че за административния орган сроковете по [чл. 8 З.\(отм.\)](#) са инструктивни и с изтичането им не се преклузира възможността органът да се произнесе по искането, тъй като неспазването им няма за последица погасяване на материалната му компетентност. Както се посочи по-горе компетентността в случая произтича от закона и изтичането на определен времеви период, с изключение на мандатността, не лишава органа от нея. След изтичането на сроковете органът не губи правото си да се произнесе. При изтичането на преклузивен срок последицата е различна - прекратява се неупражненото в срок правомощие и извършените след срока действия са недействителни. Тези правни последици обаче следва изрично да са разписани в закона, за да се приеме срока за преклузивен, а такива в случая липсват.

Жалбоподателят е обжалвал последвалият изричен отказ, обективиран в А. от 27.05.2020 година пред Кмет на Столична община, а последният с Решение от 07.08.2020 година потвърдил издадения А., с който е отказано да бъде възстановена поисканата с искането сума. Следва да бъде посочено, че по-горестоящия административен орган е следвало да установи, че по силата на предвидената в закона фикция обжалваният пред него А. от 27.05.2020 година е отменен по силата на закона и да установи този факт, без да разглежда жалбата и без да се произнася по същество, в посока потвърждаване на издадения А. в обжалваната част. Произнасяйки се по акт, който е изрично отменен по силата на закона, Кмет на Столична община е излязъл извън предмета на спора и го е решил по същество, като решението му е нищожно, но тъй като решението на по-горестоящия орган не е предмет на съдебна проверка, а такъв е А., то съдът не притежава правомощия да

прогласи нищожността на това Решение на Кмет на Столична община/ аргумент от нормата на чл.129,ал.7 от ДОПК/. Разпоредбите на [чл. 156, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК](#) защитават данъчно-задълженото лице като уреждат достъпа му до съд при липса на произнасяне от задължителната административна инстанция, като на съдебен контрол подлежи първоначалния акт, а не потвърждаването му.

Но тъй като е налице висящо производство по отменения Мълчалив отказ органът по приходите да се произнесе по Искането за прихващане и възстановяване/ като по делото няма доказателства след отмяната да издаден друг А., независимо от предвиденото в чл.131,ал.4 от ДОПК, че при отмяна на мълчалив отказ се смята за отменен и изричният отказ, последвал преди решението за отмяна, съдът не притежава правомощия да констатира, че А./ в конкретния случай от 27.05.2020 година е отменен оп силата на закона/ няма такъв диспозитив/ и с цел да се осигури правна сигурност, съдебният състав намира, че издаденият А. е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а преписката изпратена на компетентния орган по приходите за ново произнасяне по искането за възстановяване на посочените суми от жалбоподателя. При новото разглеждане следва да се установи има ли издаден А. след отмяната на Мълчаливия отказ, да се съобразят всички издадени съдебни решения / явяващи се част от административната преписка, да се обсъдят всички събрани доказателства по искането и да се отговори на всеки един довод в Искането, да се съобразят приложимите правни норми на чл.129 и сл. от ДОПК е едва тогава да се издава акт. Това е така, защото този изричен отказ е валиден, но незаконосъобразен, ако бъде признат за такъв мълчаливия отказ, което разрешение е наложено от процесуална икономия, първо да бъде отменен мълчаливия отказ, след това и изричният такъв при преценяване на едни и същи материални предпоставки за издаването им. Естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда и следва да намери приложение нормата на чл. 160,ал.3 от ДОПК, сочеща, че когато естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът го отменя и връща преписката на компетентния орган по приходите със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски, както в хода на производствата пред АССГ, така и в хода на производството пред ВАС по аргумент от нормата на чл.226,ал.3 от ДОПК. Пред касационната инстанция жалбоподателят е заплатил държавна такса в размер на 1700 лева и е представляван от адвокат О., като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 13290 лева без ДДС и с ДДС в размер на 15 948 лева, платени по банков път на адвоката, за което свидетелстват приложените по делото издадена фактура и извлечение от банковата му сметка. В това производство процесуалният представител на ответника по жалбата не е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, при което в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за касационно производство в размер на 17 648 лева.

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят и разноски за производството пред АССГ при предходното разглеждане на делото, както и разноски при новото разглеждане на делото, но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направените две възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата. В производството по адм. дело №12580/20 година и в производството по настоящото дело жалбоподателят е представ ляван от адвокат О. ,като в Договорите за правна защита и съдействие е договорен размер на адвокатското възнаграждение е 13290 лева без ДДС и с ДДС в размер на 15948 лева. В производството по настоящото

дело, жалбоподателят е представяван също от адвокат О. ,като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение отново в размер на 13 290 лева без ДДС е в размер на 15948 лева с ДДС. Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница,под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение,но ако е доказано като заплатено.Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските. Но производството е по ДОПК и съгласно чл.161 от ДОПК, съдът може и сам да намали размера на възнаграждението на адвоката, дори и да няма направено искане от страните.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна,адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал.В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда

на юрисконсулта (какъвто пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по иски дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. На тази плоскост, съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано.

При извършената служебна Справка в НАП е видно, че адвокат О. е регистриран по ЗДДС. От своя страна в параграф § 2а. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е посочено, че за нерегистрираните по [Закона за данъка върху добавената стойност](#) адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на [Закона за данъка върху добавената стойност](#). В конкретния случай материалният интерес в размер на 1253 285,13 лева и съгласно чл. 8, ал. 1 т. 6 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения при интерес от 1 000 000 лв. до 10 000 000 лева - 12 530 лева плюс 0,3 % за горницата над 1 000 000 лева. На тази плоскост минималното възнаграждение на адвоката възлиза на 13 289,85 лева. В случая договореното възнаграждение без ДДС е именно в този размер 13290/ като е закръглена сумата/ и върху тази сума е начислен ДДС в размер на 2568 лева, което е неразделна част от възнаграждението на адвоката/ или общият размер на възнаграждението е в размер на 15 948 лева – толкова, колкото е договорено и заплатено от жалбоподателя. Настоящият съдебен състав намира, че възнаграждението на адвоката не е прекомерно както в производството при предходното разглеждане на делото, така и при настоящото и същото е в минималния размер, предвиден в Наредбата. При предходното разглеждане на делото жалбоподателят е заплатил държавна такса в размер на 50 лева, 400 лева- възнаграждение за вещо лице и сума от 15498 лева адвокатско възнаграждение, като общата сума на разноските възлиза на 16 398

лева.

В хода на настоящото производство жалбоподателят е заплатил само адвокатско възнаграждение в размер на 15498 лева, която сума следва да му бъде присъдена. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложим по силата на препращащата норма на параграф 2 от ДР на ДОПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160 ДОПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване №СФР20-У321-3/27.05.2020 година в частта, потвърдена с Решение №СОА20-РД28-31/07.08.2020 година на Кмет на Столична община, с която е отказано прихващане, респективно възстановяване на ТБО в размер на 1325 270,66 лева и лихва за просрочие от 39 341,54 лева за 2005-2009 година.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ОРГАН ПО ПРИХОДИТЕ в Отдел“ Ревизии и събиране на вземания“ в Дирекция“ Общински приходи“ при СО ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА ДА ЗАПЛАТИ НА СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ“СВ. К. О.“- ГР.С. СУМАТА ОТ 16 398 лева РАЗНОСКИ ЗА ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД АССГ ПО АДМ. ДЕЛО № 12580/2020 ГОДИНА ПО ОПИСА НА АССГ, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА.

ОСЪЖДА КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА ДА ЗАПЛАТИ НА СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ“СВ. К. О.“- ГР.С. сумата от 17 648 лева- разноски за касационно производство пред ВАС на РБ по адм. дело № 6793/2021 година по описа на ВАС на основание чл.226,ал.3 от АПК, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА.

ОСЪЖДА КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА ДА ЗАПЛАТИ НА СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ “СВ. К. О.“-ГР.С. сумата от 15498 лева- адвокатско възнаграждение за производство по адм. дело № 2774/2022 година по описа на АССГ, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА.

На основание чл.138,ал.1 АПК препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: